

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев2 3039/2024
30.10.2024. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Гордане Комненић, председника већа, др Илије Зиндовића и Марије Терзић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Милан Мелајац, адвокат из ..., против туженог ЈКП „Београдски водовод и канализација“ са седиштем у Београду, чији је пуномоћник Свето Раковић, адвокат из ..., ради утврђења, одлучујући о ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 936/24 од 06.03.2024. године, у седници одржаној 30.10.2024. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснована, ревизија туженог изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 936/24 од 06.03.2024. године.

Образложење

Пресудом Првог основног суда у Београду П1 2906/22 од 07.12.2023. године, ставом првим изреке, усвојен је тужбени захтев тужиоца и утврђено да је рад тужиоца ван радног односа код туженог постао радни однос на неодређено време почев од 28.12.2017. године, што је тужени као послодавац дужан да призна и трпи. Ставом другим изреке, обавезан је тужени да тужиоцу накнади трошкове парничног поступка од 429.750,00 динара, са законском затезном каматом од дана извршности пресуде до исплате.

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж 1936/24 од 06.03.2024. године, ставом првим изреке, одбијена је као неоснована жалба туженог и потврђена пресуда Првог основног суда у Београду П 12906/22 од 07.12.2023. године. Ставом другим изреке, одбијен је захтев туженог за накнаду трошкова поступка по жалби, као неоснован.

Против правноснажне другостепене пресуде тужени је изјавио благовремену ревизију, због битне повреде одредаба парничног поступка из члана 407. став 1. тачка 3. ЗПП, погрешне примене материјалног права из члана 407. став 1. тачка 4. ЗПП и због одлуке о трошковима парничног поступка.

Врховни суд је испитао побијану пресуду применом одредбе чл. 408. ЗПП, па је закључио да је ревизија туженог неоснована.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности, нити је учињена нека друга битна повреда одредаба парничног поступка. Чињенично стање је правилно утврђено, а неосновани су и ревизијски наводи о погрешној примени материјалног права.

Према утврђеном чињеничном стању, тужилац је у периоду од 12.01.2014. до 11.07.2018. године код туженог обављао рад по основу више сукцесивно закључених уговора о обављању привремених и повремених послова, када му је након истека последњег уговора број ... престао радни однос код туженог. Тужилац је у наведеном периоду више од четири године обављао посао код туженог у Сектору ... мреже Погон „...“, истоврсне послове континуирано и то послове ... радника који су код туженог били систематизовани. Из Правилника о организацији и систематизацији послова код туженог број 28671-I од 09.06.2015. године, утврђено је да је код туженог систематизовано радно место ... радник и то у сектору ... мреже Погон „...“, где је тужилац све време обављао послове према закљученим сукцесивним уговорима о обављању привремених и повремених послова. Закључком Комисије за давање сагласности за ново запошљавање и додатно радно ангажовање код корисника јавних средстава од 28.12.2017. године, дата је сагласност туженом за попуњавање укупно 470 радних места од чега 323 радна места са средњом стручном спремом коју је имао и тужилац. С тим у вези тужени је имао могућност да запосли тужиоца с обзиром да је добио сагласност. Међутим, злоупотребио је институт и запослио нова лица због чега је поступио супротно закону. Осим тога, тужилац је дуже од 4 године непрекидно обављао послове који су трајни и континуирани и предвиђени правилником о систематизацији радних места код туженог. Закључивањем појединачних уговора о обављању привремених и повремених послова тужени је злоупотребио одредбу члана 197. Закона о раду, јер је тужени обављао сво време истоврсне послове иако су код туженог били систематизована таква радна места и постојала је потреба да буде ангажован на неодређено време. Због свега тога полазећи од одредбе члана 32., 37. 197. Закона о раду као и одредби члана 66. став 1. и 103. Закона о облигационим односима, нижестепени судови су закључили да су испуњени услови да се може сматрати да је описани рад тужиоца код туженог постао радни однос на неодређено време почев од 28.12.2017. године и да је тужбени захтев тужиоца основан.

По оцени Врховног суда, правилно је од стране нижестепених суда закључено да је тужбени захтев тужиоца основан. Према члану 197. Закона о раду, предвиђено је да послодавац може за обављање послова који су по својој природи такви да трају дуже од 120 радних дана у календарској години, да закључи уговор о обављању привремених и повремених послова. Тужилац је први уговор закључио са туженим 12.01.2014. године и са 28.12.2017. године, континуирано је био запослен код туженог по више уговора о обављању привремених и повремених послова, то јест био је на раду код туженог дуже од 24 месеца. Обављао је послове који су трајни и континуирани и предвиђени правилником о систематизацији радног места код туженог. Послове које је обављао тужени немају карактер послова предвиђених чланом 37. став 1. Закона о раду. Осим тога, закључком Комисије од 28.12.2017. године (која је формирана на основу сагласности Министарства за локалну управу) тужени је добио сагласност за попуњавање 470 радних места од чега 323 су била предвиђена радна места са средњом стручном спремом коју је имао и тужилац. Тужени је имао могућности да тужиоца запосли на неодређено време обзиром да је добио сагласност. Међутим, злоупотребио

је институт и запослио нова лица због чега је поступио супротно закону а обзиром да је тужени испунио услове да се сматра да му је радни однос прерастао на неодређено време почев од 28.12.2017. године, то је правилно одлучено када је тужбени захтев усвојен.

Наводима из ревизије не доводи се у сумњу правилност побијане одлуке. Не може се тужени у овом случају позивати на одредбе Закона о буџетском систему и на члан 27е став 34. Закона о буџетском систему а ово из разлога што је од стране комисије туженом одобрено заснивање радног односа, то јест пријем у радни однос ради попуњавања радних места укупно 470 од чега су 323 радна места са стручним спремом коју је имао тужилац. Тужилац је обављао исте послове од момента закључивања првог уговора о обављању привремених и повремених послова, па је било логично да тужени након добијања одобрења за запошљавање од 28.12.2017. године, донесе одлуку и са тужиоцем закључи уговор о раду на неодређено време, што тужени није учинио. Нису од значаја наводи из ревизије да су Законом о буџетском систему предвиђене и прекршајне казне за кориснике јавних средстава ако не поштују одредбу члана 27е. став 34., 35., 36. и 37. назначеног закона. Ово из разлога што постоје други прописи који регулишу како се може регулисати питање обављања одређених послова кроз закључивање уговора на одређено време. У овом случају тужени је имао могућност да са тужиоцем закључи уговор на одређено време, али то није учинио а према одредбама Закона о раду јасно је прописано у којим случајевима и под којим околностима радни однос на одређено време прераста у радни однос на неодређено време, уколико су испуњени законски услови. У овом случају ти услови су били испуњени па позивање туженог на одредбе Закона о буџетском систему и на одређене пресуде апелационих судова није од значаја за другачију одлуку као и позивање на одлуку Врховног касационог суда јер се у назначеним одлукама ради о другачијем чињенчном стању.

Имајући у виду све напред изнето на основу члана 414. став 1. ЗПП, одлучено је као у изреци.

**Председник већа - судија
Гордана Комненић, с.р.**

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић